

Well, you done done me and you bet I felt it
I tried to be chill but you're so hot that I melted
I fell right through the cracks, now I'm tryin' to get back
before the cool done run out I'll be givin' it my best test*

คุณทำให้ผมตกหลุมรัก
และคุณก็ช่างมั่นใจว่าผมต้องรู้สึกอย่างนั้นแน่
ผมพยายามทำตัวเยือกเย็นแล้ว แต่คุณก็ทำให้ใจผมละลายจนได้
ผมรู้สึกเหมือนตกลงไปในหลุม และพยายามหาทางปีนกลับขึ้นมาให้ได้
ก่อนที่ความเยือกเย็นจะหมดไป ผมคงต้องสู้กับมันอย่างสุดตัวเลย

บทนำ

เสียงรongsเท้าเดินสูงกระทบกับพื้นดังกึกกักกมาตามทาง ก่อนที่อนขา
เรียวยาวซึ่งโผล่พ้นมาจากกระโปรงเข้ารูปตัวลั่นของหญิงสาวจะหยุดฝีเท้า
ลงตรงหน้าชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

"สวัสดี มิสเตอร์เอ"

เธอเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงคล้ายกับกำลังคลี่รอยยิ้มบางไปด้วย

"...เธอก็ได้แล้วเหรอเนี่ย"

หากแต่น้ำเสียงทุ้มของชายหนุ่มผู้ซึ่งถูกเรียกขานว่ามีสเตอร์เอ
กลับเอ่ยคำที่ไม่เข้ากับคำทักทายของเธอ พร้อมทั้งยังถอนหายใจอย่าง
ปลงตกใส่อีกด้วย

"น้อยๆ หน่อย" และนั่นก็เรียกเสียงจ๊ิปากไม่พอใจจากหญิงสาวผู้เป็น
ฝ่ายทักทันใด "หน้าที่ฉันคือมาถาม ไม่ต้องทำท่าแบบนี้ได้มั๊ย"

"..."

"เอาล่ะ เวลามีน้อย แต่คงมีเวลาซักถามอะไรกันอีกหน่อยก่อนจะ
เข้าเรื่อง"

* เพลง I'm Yours ศิลปิน Jason Mraz

และไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายเฉยอะไรออกมาอีก ริมฝีปากอิมแด้มด้วยลิปสติกสีแดงสดราวกับกลีบกุหลาบของผู้มาถามก็ขยับส่งคำพูดอีกครั้ง ก่อนขยับตัวนั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้ามกับชายหนุ่ม

กระดาษแผ่นหนึ่งถูกดึงออกจากซองเอกสารสีน้ำตาลเข้มที่หญิงสาวถือติดมือมาด้วยแต่แรก ดวงตาเรียวคมค่อยๆ กวาดสายตามองอย่างผ่านไปบนกระดาษแผ่นนั้นเพียงแค่เสี้ยววินาที

...ก่อนที่ร่องรอยความไม่พอใจจะฉายชัดขึ้นบนใบหน้าของหญิงสาว และชัดเจนด้วยคำพูดที่ตามมา

"อะไรนะ คำถามแค่นี้เนี่ยนะ ให้ฉันโผล่มาเพื่อให้ถามคำถามแค่นี้เนี่ยนะ --^"

เสียงบ่นไม่พอใจยาวเหยียดและดูไม่มีที่ท่าจะหยุดง่ายๆ ทำเอาชายหนุ่มผู้ถูกถามกลอกตาขึ้นลงเบาๆ แล้วเอ่ยอย่างปลงๆ

"ถามมาเถอะน่า ก็ดีไม่ใช่ไรไร รีบถามรีบจบนะ"

"โอเค ก็ได้~!"

หญิงสาวตอบด้วยเสียงกระแทกเล็กน้อย ก่อนจะถามตามสิ่งที่ได้รับมา

"ข้อความในกระดาษซึ่งเง่านี้ก็แค่ 'โปรดบอกบุคลิกสามอย่างที่เป็นอย่างที่คุณมา' ...ให้ตายเหอะ ยาวมากกก"

"สามอย่าง...แค่นั้นใช่ม่ย"

"จะเอาไอ้กระดาษซึ่งเง่านี้ไปดูเองก็ได้นะ -*"

หญิงสาวพูดพร้อมกับการทำท่าจะโยนกระดาษที่ถูกขยำเป็นก้อนมาให้ แต่ต้องชะงักมือเอาไว้ก่อน เมื่อชายหนุ่มยกมือขึ้นห้ามพร้อมเริ่มตอบคำถาม

"บุคลิกสามอย่างงั้นเหรอก อย่างแรกคงจะเป็น เป็นคนเอาจริงเอาจัง"

"ไม่ต้องบอกฉันก็เชื่อ =_" เธอพยักหน้ารับทันใด

"อย่างที่สอง ฉันไม่ชอบทำอะไรโดยไม่วางแผน"

"อืม...ถือว่ามีจริงอยู่" พยักหน้ารับอีกหน

ทุกคำตอบได้รับการพยักหน้าเห็นด้วยอย่างยิ่งจากหญิงสาว จน

ชายหนุ่มเริ่มขมวดคิ้วน้อยๆ

"อย่างที่สาม...ชอบอะไรที่มีระเบียบ"

"เรียกว่า 'เจ้าระเบียบ' เลยมากกว่า~"

หญิงสาวตีดนิ้วเปาะราวกับนั้นเป็นคำตอบที่ถูกต้อง ในขณะที่ชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่นกว่าเก่าอย่างไม่พอใจนัก หากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

"...หมดแล้วใช่ไหม -*-"

"แหง หมดแล้ว ฉันจะตาย ไม่คุ้มกับการมาของฉันเลย"

"ฉันก็แค่นี้แล้วกัน"

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืนโดยไม่ลืมที่จะส่ายหน้าระอาใจเล็กน้อย ก่อนจะเดินหนีไปในที่สุด ปล่อยให้หญิงสาวที่ยังคงนั่งอยู่เบ้าปากบ้านตามหลังมาเบาๆ

"ยอมรับความจริงไม่ค่อยได้...เฮอะ พวกกรุปเอ็กิแบบนี้ทุกราย =_="

1

วันซวยๆ ของฉัน

วันนี้เป็นวันหยุด

และแน่นอนว่าถ้ามันเป็นวันหยุดแล้วล่ะก็ ลูกคุณหนูคนสวยผู้ร่ำรวยเงินทองชนิดที่เกิดมาปั๊บก็ตัดสายสะดือด้วยกรรไกรทองคำปั๊บเพียงฉันนะรีจะยอมหยุดอยู่บ้านเฉยๆ อย่างใครเขา หรือจะให้นั่งเรียนไวโอลิน เปียโน เรียนเย็บปักถักร้อย นั่งร้อยพวงมาลัย...

โอ๊ยยยย ขอร้องเหอะ...ไอ้ของประเภททั้งหลายที่กล่าวมานั้นนะ มันไม่ใช่ฉันเลยละยะ =_="

แล้วเวลาว่างๆ ของฉันมันไปอยู่กับอะไรหมดอย่างนั้นนะเหอ... เรื่องนี้มันก็...

"ลุงซิด =O="

เจียบ...

"ลุงซิด =_="

เจียบ...

"ตาลุงชืดดด =()=!!"

"คร่ำบบบ!! ครีบๆ คุณหนูครับ"

ลุงแกๆ ตัวผอมกะหร่องวิ่งหอบฮักแปดร้อยเมตร เลี้ยวตามมุมบ้าน
เข้ามาทำตาดินก่อนโค้งน้อยๆ ให้แก่ฉันที่นั่งเฉิดฉายอยู่บนโซฟาทันใด

ไม่สิ...หลังจากตะโกนเรียกไปตั้งสามรอบต่างหาก =_=^

ตาลุงนี่นะ...เรียกใช้งานยากขึ้นทุกวันๆ ถ้ามีศัลยกรรมยกกระชับหู
ไม่ให้ตึงได้ละก็ ฉันจะจับแกไปทำแน่เชียวหะ~!

"คุณหนูเรียกกระผมทำไมหรือครับ"

"ลุงชืด เอารถออกให้ลู่หน้าหน่อยสิ"

ฉันตอบอย่างเร็ดๆ ขายังคงไขว่ห้างนั่งอยู่บนโซฟาหน้าจอตีว้อย่าง
เฉิดฉาย

"คุณหนูจะไปไหนหรือครับ O_O?"

"เฮอะ" ฉันพนลมหายใจนิดหน่อยเมื่อถูกขัดใจ "ห้างเดอลุกซ์สิ
ลู่ไม่เคยไปช้อปปิ้งห้างอื่นด้วยเหร้อ แคนี่ยังไม่รู้ใจกัน"

ฉันตอบพลางบ่นต่อในใจ ให้ตายสิ ลุงนี่ก็นะ...ทำงานอยู่ที่นี้มาตั้งแต่
ก่อนฉันเกิดอีก ยังต้องให้บอกทุกรอบรีใจว่าฉันอยากไปไหน ร้อยวันพันปี
ฉันเคยไปช้อปปิ้งที่อื่นด้วยรีใจ คนอย่างฉันต้องไปที่เดอลุกซ์เท่านั้นแหละ
แหล่งแบรนด์เนมชั้นสูงทั้งนั้น ที่อื่นฉันเดินไม่ได้หรอกยะ *-*

ถูกต้องแล้ว...ฉันรวย ฉันสวย และฉันเก่ง ชีวิตฉันดีเลิศประเสริฐศรี
ไปทุกๆ อย่าง ฉันมีชีวิตอยู่ในบ้านหลังใหญ่โตปานคฤหาสน์ของคุณแม่
ที่ทำงานเป็นผู้พิพากษาชื่อดังในลำดับต้นๆ ของประเทศไทย ส่วนคุณแม่
ที่แม่จะเสียไปหลายปีแล้วแต่ก็มีศักดิ์เป็นถึงคุณหญิง

นับตั้งแต่เกิดมาฉันก็ถูกรายล้อมด้วยคนรับใช้มากมาย เยอะแยะ
เต็มไปหมดจนแทบจะจำชื่อไม่ได้ ใครขัดใจก็ไล่ออกไปก็เท่านั้น มีปัญหา
มากก็เอาเงินไปปะไป...จบข่าว ไม่มีอะไรให้ต้องคิดมากเลยสักอย่าง

และหลังจากให้ลุงชืดขับรถพามาจนถึงห้างเดอลุกซ์ ฉันก็เริ่มต้น
เดินฆ่าเวลาในทันใด~

จริงๆ วันนี้ฉันไม่รู้สึกหยาบปองกระเป่าหรือเสื้อผ้าแบรนด์ดัง
คอลเล็กชั่นใหม่ไหนเลยสักแบรนด์หรอคะ ได้แต่เดินเตร็ดเตร่ไปมาโดย
มีลูจซิดเดินตามหลังตัวยๆ เพื่อคอยรับใช้เวลาฉันต้องการอะไรเป็นพิเศษ
เท่านั้น

อู๊ย จริงด้วย นึกออกแล้ว...ไหนๆ ก็มาแล้ว ฉันแวะไปดูโค้ตลายสก๊อต
สีดำคอลเล็กชั่นล่าสุดของ Burberry ที่แอบเล็งไว้คราวก่อนดีกว่านะ~
ตึกๆๆ

แต่แล้ว...เสียงที่ไม่สมควรเกิดในห้างดังก็บังเกิดขึ้น อะไรนะ เสียง
วืง? วืง? วืง? วืง? ดังลั่นอย่างป่าเถื่อนในห้างแถบร้านแบรนด์เนมพวกนี้แหละ...
เหลือเชื่อ

พลัก!!

"อ๊ะ >O<!"

แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะหันกลับไปมองเสียงวืงชนิดป่าราบที่ดังมา แรงชน
อย่างแรงก็ปะทะเข้าทางด้านหลังจนฉันเซถลาปานจะล้มไปเกาะเป็นจิ้งจก
อยู่กับผนังร้าน Chanel หนึ่งในแบรนด์โปรดของฉัน

"อ๊ะ เป็นอะไรมั๊ยครับคุณหนู"

"ไม่เป็นไร *-"

ฉันพุงตัวลุกขึ้นยืนก่อนที่ลูจซิดจะเข้ามาช่วย แล้วจึงเงยหน้ามอง
ส่งความแค้นไปตามหลังที่ยังเห็นวืงอยู่โวๆ ของผู้ชายในเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาล
ซึ่งฉันมั่นใจจากการเห็นแวบๆ ว่าเป็นหมอนั่นแหละที่วืงชนฉันจนกระเด็นนะ
ป่าเถื่อน!! ไร้อารยธรรม! ไอ้คนชนแล้วไม่ขอโทษ!!

ฉันก่นด่าในใจพลางเอื้อมมือไปกระชับกระเป่า Gucci ของตัวเอง
ไว้มัน...

เห...กระชับกระเป่า 'มัน' งั้นหรอ

"O()o;;;"

กระเป่า Gucci ของฉันอยู่ไหนล่ะ!! ตายแล้ว... Gucci ไบละเป็น
สถานที่ฉันพึ่งอ่อนคุณป้ามาได้หายไปไหนแล้วเนี่ยยย =()=;;!

ตายแล้ววว...!!!

เงยหน้ามองอีกทีก็กระจ่างแจ้ง เพราะหลังโงๆ ของไอ้บ้านชนแล้วหีนี้นั้น ฉันเห็นในมือมันถือกระเป๋า Gucci สีแดงสดใบใหม่เอี่ยมของฉันอยู่...ไอ้บ้านนั้นกระซากกระเป๋าฉันนี่!!

"วืงราว!! ลุงชิต! ไอ้บ้านนั้นมันวืงราวกระเป๋าฉันนี่!!"

พอรู้กระจ่าง ฉันก็หันขวับกลับไปฟ้องลุงชิตที่ยังยืนงงๆ อยู่ข้างกายทันที

"หือ อะไรนะครับคุณหนู =O=?"

"ไอ้บ้านนั้นวืงราวกระเป๋าฉันนี่!!"

ฉันตะโกนดั่งลั่น แต่ดูท่าทาง...ลุงชิตจะไม่ได้นำพาเอาเสียเลย T_T\A

"วืงชน...ไซ่ครับๆ คนสมัยนี้ไม่รู้จะรีบไปไหน _-_"

"ไอ้ยัยย!! ไม่ใช่วืงชน วืงราวต่างหากกก =(=)!!"

ตายแล้ววว ฉันจะบ้าตาย!! ลุงชิตนี่ไม่ใช่แค่หูตึงธรรมดาเนะ แต่เป็นชนิดหูโคตรรร~ ตึงเลยด้วย!!

"อ้าว คุณหนูจะไปไหนครับ"

เมื่ออาศัยลุงชิตไม่ได้ หันมองซ้ายขวาก็ไม่มียามยืนอยู่ให้เรียกใช้สักนิดไม่รู้ไปหลบคอกพิบที่ไหนกันหมด ขึ้นรถต่อไปเรื่องราวก็คงไม่จบสิ้นเป็นแน่ และกระเป๋าฉันก็ต้องสูญหายไปกับไอ้โจรไร้มารยาทนั้น เมื่อช่วยไม่ได้ฉันก็เลยจำต้องถกกระเป๋าไปรงสวยสง่าผ้าซาตินแท้มีราคาขึ้นให้สะตวงวืง ก่อนรีบเร่งเท้าตามไอ้โจรวืงราวนั้นไปตามทางด้วยรองเท้าส้นสูง Dior สีดำขลิบ

ไอ้โจรเฮงชวย ฉันจะสั่งสอนเองว่าอย่าริอ่านมาสอยกระเป๋าฉันโดยไม่ได้รับอนุญาต!! ถึงฉันเบือแล้วก็ไม่ได้! โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้ใบในมือแก ฉันเพิ่งอ่อนคุณป้ามาได้เองนะยะ~!! อ่อนมาร่วมสามเดือนจนจะหมดซีชั่นคอลเล็กชั่นอยู่แล้วเขี้ยวแกรู้มั้ยยัย!!

โชคร้ายที่วันนี้ห้างว่างเป็นบ้า ดั่งนั้นเลยไม่มีใครช่วยฉันดักทางไอ้โจรนั้นเอาไว้ แม้แต่ยามก็หาไม่เจอ แต่โชคดียังดีอยู่บ้างที่ดูเหมือนไอ้โจรนั้นจะวืงบนพื้นผิวในห้างโฮโซนี่ไม่ถนัดเท่าไร

สาบานได้ว่าถ้าไอ้โจรนั้นชะลอดีเท้าอีกนิดเดียว ฉันก็อาจจะวืงไล่ตามได้ทัน...แต่...

"ว้ายยย (=)!"

รองเท้าส้นสูง Dior แสนสวยเกิดทำพิช พอฉันก้าวขาจะเลียวบีบ มันก็ดันมาลื่นปรี๊ดพอดี ฉันเลยเสียหลักเซแทบล้ม โชคดีที่เกาะผนัง เอาไว้ได้ทันเสียก่อน ไอ้โจรบ้านั้นจึงมีโอกาสวิงเลียวหนีฉันไปทางอีกมุม หนึ่งพอดี

โครมมม~!

อู๊ป! นั่นไม่ใช่เสียงฉันนะ ฉันไม่มีทางล้มเสียงดังหมดคราบแบบนี้ แน่ มันไม่เข้ากันเลยกับภาพลักษณ์คุณหนูอย่างคุณนี่ O_O

ฉันรีบตั้งหลักก่อนจะวิ่งต่อและหักเลียวตรงมุมตามไป ยิ่งไงก็ต้องจัดการให้อยู่หมัด แต่แล้ว...ภาพต้นเหตุของเสียงล้มกระแทกดังเมื่อครู่ ก็ปรากฏชัดเต็มสองตาฉัน เมื่อไอ้โจรเลื้อยแจ็กเก็ตสีน้ำตาดที่กระซางพราว Gucci ไปจากแขนฉันมันกำลังนอนหงายแผ่หลาสลบเหมือดอยู่กลางพื้นห้าง แถมดูดี ๆ ยังมีรอยแดงๆ ที่ข้างลำคอด้วยแฮะ ทำทางอย่างกับถูกใครเตะ ก้านคอบมา ไม่ใช่ล้มเองตามธรรมชาติ

...แล้วใครทำไอ้โจรนี่กันละ =O=?

ฉันหันมองซ้ายขวาแต่ก็ไม่เจอใคร เห็นก็แค่เบ็องหน้าไกลๆ มีอยู่ คนหนึ่ง...แต่นั้นก็ไม่น่าจะใช่ เพราะว่าคนที่เดินอยู่ไกลๆ เป็นผู้หญิงใน ชุดเดรสสีน้ำตาลเข้ม ผมยาวสลวย แถมยังใส่ส้นสูงสีแดงสูงปรี๊ด...ทำทาง แบบนั้นน่าจะไปเดินบนแคตวอล์กมากกว่าอีก

"ขอคืนละ ไอ้โจรห่าร้อย -*-!"

ฉันส่ายหน้าไม่สนใจพาลงก้มลงดึงกระเป๋าตัวเองคืนจากมือโจร กระซางกระเป๋าที่นอนหงายแผ่หลา

ช่างเหอะ! ไม่ว่าจะเพราะใครหรือไอ้หมอนี่ล้มเองก็มีแต่สมน้ำหน้า มันเท่านั้นแหละ บังอาจขโมย Gucci ของฉันไปตีนัก!

"(=_) (=_)"

ความแค้นยังคงค้าง หันหน้ามองซ้ายมองขวา หนทางไปรุ่งและแสน เป็นใจ...

"นี่แน่ะ ไอ้โจรใจเฝ้า -*-!!"

เมื่อทางไปรุ่ง ฉันก็จัดการยกเท้าเอา Dior กระแทกใส่สี่ข้างไอ้โจร
บ้านนั้นไปอีกทีสองที ได้ของคืนแล้ว...แต่ขอเตะแก้แค้นหน่อยเหอะ บังอาจ
ลูปคมฉันนั้ก -*-

ปรี๊ดๆ!

"หือ ๐_๐;;"

เสียงนกหวีดดังขึ้นในจังหวะที่ฉันยกกระเป๋าขึ้นเตรียมพาดใส่ตั้งโจร
เพื่อแก้แค้นให้สาสมใจอีกสักหน จนต้องชะงักมือค้างเอาไว้ หันกลับไป
มองก็พบว่าตำรวจสองสามนายกำลังวิ่งทักๆ พร้อมกับเป่านกหวีดบี๊ดๆ
มาตามทาง

ซี! ตำรวจไทยจริงนะ...มาเอาตอนผู้ร้ายหมอบเรียบริ้อยแล้วเนี่ย =_=
"มาเข้าไปหน่อยนะ ฉันจัดการไปเรียบริ้อยแล้วยะ"

และทันทีที่ตำรวจมาถึงและหยุดเป่านกหวีดชวนปอดแก้วหูพวกนั้น
เรียบริ้อย ฉันก็เลยออกปากบ่นใส่ทันใด

ความจริงก็ไม่ว่าจริงๆ เป็นความดีความชอบใคร หรือหมอนี่
ขวยไชคร้ายล้มหายทองเองฉันก็ไม่รู้...ที่รู้ๆ ตอนนี่เรื่องนี้ดูเหมือนฉันจะ
ได้หน้านะ~

"นี่คุณหนูเตะก้านคอใจนี่เหรอครับเนี่ย"

"ไม่...เอ่อ ก็ใช่สิ"

ฉันพยักหน้ารับคำทันใด เอาเหอะ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนี่ สักนิด
จะเป็นไร

"โห ขาดันๆ แบบนั้นใช้วิทยายุทธ์อะไรเนี่ยคุณหนู"

อ้าว...ไอ้ลูจตำรวจนี่ -*- มาช้าจนฉันวิ่งลื่นห้อยแทบลากพื้นอยู่แล้ว
ฉันยังไม่ได้บ่นให้ถึงที่สุดเลยนะ

"ซี หมอนี่กระซากกระเป๋าฉันนะ ก็เลยตามมาเอาคืน"

ฉันพูดพร้อมกับยื่น Gucci ไบร่ว่มแสนที่ขอร้องคุณป้านานร่วม
สามเดือนไปโชว์อ้อรำความงามตรงหน้าตำรวจ

"แล้วนี่คุณหนูต้องรีบไปไหนรีเปล่าครับเนี่ย"

ลูจตำรวจร่างท่วมพ่นลมหายใจมาใส่ฉันก่อนถามกลับ อี...บังอาจนะ

"มีสิ ก็จะไปที่ร้าน Burberry ไง"

"Burberry =_=?"

ตาลุงตำรวจชักสีหน้างเด็กลงมาใส่ทันใด เหลือเชื่อ...นี่คนพวกนี้อยู่มา โดยไม่รู้จักร้าน Burberry ได้ไงกันเนี่ย!

"อืม ถ้าฉันก็ต้องเชิญคุณหนูไปสอบปากคำที่โรงพักด้วยแล้วละครับ"

"สอบปากคำ!" ฉันอ้าปากร้องอย่างตกใจ "สอบทำไม ฉันไม่ใช่คนร้ายสักหน่อย"

"เอ่อ ผมหมายถึงช่วยไปให้การนะ =_="

"ยังต้องให้การอะไรอีกละคะ ก็บอกแล้วไงว่าหมอนี้กระซากกระเป่าก็เท่านั้น"

ฉันพ่นลมหายใจพริตใส่ตาลุงตำรวจร่างท้วมอย่างชัดใจ ออย่าเขียนะอย่ามารังฉันเอาไว้...ฉันยังมีธุระต้องแวะไปหาชุดที่หมายปองในร้าน Burberry

"ขอภัยครับคุณหนู แต่หมอนี้คือโจรวิ่งราวกระเป่าตัวยงที่พวกเราตามมาหลายคดีแล้ว ซึ่งถ้าคุณหนูยืนยันว่าเป็นคนตะก้านคอหมอนี้สลับได้ละก็ ก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คุณหนูต้องไปช่วยให้คำให้การที่โรงพักกับผมละ"

บ้าสิ งานเข้า! ช่วยแล้ว...ฉันขอแก้ตัวบอกเขาใหม่ได้มั้ยว่าฉันไม่ใช่คนตะก้านคอไอ้โจรนี่นะ =_=_;

"เอ่อ...คือ ฉันเพิ่งนึกได้ว่ามีธุระ ^^;"

"ธุระที่ร้าน BlackBerry นั้นนะเหรอคุณหนู -_-+"

"ก็...ทำนองนั้น ^^;"

ไอ้บ้า! ฉันบอกว่า Burberry ยะ ไอ้ BlackBerry นั้นมันโทรศัพท์ต่างหาก! มันมาเปิดแพรนไซส์ขายเสื้อโค้ตตั้งแต่ศักราชไหนเหรอ -*-!

"คงไม่ได้หรอก ยังไงคุณหนูก็ต้องไปให้การก่อน"

"แต่..."

"จะขัดคำสั่งเจ้าพนักงานเหรอครับ -_-+"

"=_=";

เวรแล้ว...เวรจริงๆ ด้วย นี่มันวันชวยสากลอะไรของฉันกันละเนี่ยยย
U_U!

อ๊อ...สาบานว่าฉันแทบจะเอาธูปเทียนข้าวตอกดอกไม้ใส่พานมารำ
ขอภัยต่อหน้าตำรวจแน่ะว่าฉันโมเมไปงั้นเอง เรื่องที่ว่าฉันเป็นคนเตะ
ก้านคอใจบ้านั้นสลบนะ

ตอนแรกฉันบอกว่าเป็นคนทำ ตาตำรวจอ้วนนั้นก็ทำไม่เชื่อ แต่
พอมาถึงโรงพัก ฉันยอมสารภาพว่าไม่ได้ทำ ตำรวจนั้นก็ชักเอาจนฉันแทบ
ขาวสะอาดเหมือนผ้าแช่ผงซักฟอกแล้วใครเป็นคนทำ ในเมื่อตำรวจเอง
ก็ตามล่าตัวมาหลายรอบ แต่มันก็วิ่งหนีรอดไปได้ทุกรอบ มาคราวนี้แหละ
ที่จู่ๆ มาอนหงายแผ่หลากลางห้าง แถมยังมีรอยแดงเถือกที่ชอกคอ
บ่งบอกว่าโดนทำร้ายจนหนีออกมาจริงๆ ไม่ได้ล้มสลบไปเอง

แถมพวกตำรวจยังจะมามองฉัน เหมือนฉันอาจจะเข้าไปร่วมสร้าง
สถานการณ์อะไรี่เปล่าอีกนะ ึ่งเงามากกก -*!

ฉันพูดๆ เถียงๆ กับตำรวจพวกนั้นอยู่ตั้งนาน สุดท้ายนึกขึ้นได้ว่า
คุณป้าคงเคลียร์ได้เลยโทรไปหาคุณป้า พอฉันบอกชื่อแซ่ของคุณป้าไป
เท่านั้น แถมให้คุยกับคุณป้าอีกทอด ตำรวจพวกนั้นก็หน้าเจื่อนกันเป็นแถบ

เฮอะ! วุ่นวายมากกก แถมสุดท้ายแล้วได้ตของ Burberry ตัวนั้น
ฉันก็ยังไม่ได้มาครอบครองอีกเช่นเคย -*-

หลังเคลียร์กันทางโทรศัพท์เรียบร้อย ฉันก็นั่งแข็งอยู่ที่โรงพักอีกเกือบ
ครึ่งชั่วโมงกว่าที่คุณป้าจะมาถึง

"หมดเรื่องแล้วไช้มัยลูน้า"

ทันทีที่มาถึงคุณป้าก็ถามหาฉันก่อนเรื่องอื่นๆ เช่นเคย นี่แหละ
คุณป้ายอมเห็นฉันสำคัญกว่าทุกอย่างอยู่แล้ว เห็นที่คงต้องฟ้องสักหน่อย
ว่าตาตำรวจอ้วนนั้นดำฉันขาฉัน ฉันมีกรรมพันธุ์คุณป้ากับคุณแม่ะยะ
ดำขาฉันก็ยอมเท่ากับดำคุณป้ากับคุณแม่ด้วย ฉันจะให้คุณป้าใช้เส้นบี
ตาตำรวจนั้นให้ขาสั้นกว่าฉันเลยเอาดี -_-^

"คุณปะ..."

